

fås af andre statsborgere. (Endnu anno 1938 findes der ikke en eneste grønlander, der nogen sinde har besøgt Danmarks højeste læreanstalt, og det, skønt der ellers rundt om i verden findes masser af farvede studenter.)

Kulturelt står vi på en skillevej. Erhvervsskiftet er nu forlængst en kendsgerning, idet der i Grønlands styrelse er en bevidst vilje til at føre grønlanderne fra det primitive jægerstadium til mindre kulturfjendske erhverv.

Udtalelser af digteren Henrik Lund citeret i ovennævnte artikel af Knud Oldendow

Det grønlandske Selskabs Årsskrift 1939

„I de senere år er kravene til undervisningen steget, og flere og flere af vore unge landsmænd lærer håndværk i Danmark. Det mærkes nu, at mange ved at se forholdene i Danmark finder dem *ideelle* og længes efter og stræber hen til, at der kan blive ligesådan i Grønland, uden at de tænker på, at Grønland og Danmark er meget forskellige, befolkningen og erhvervene ligeså. Men ikke mindst på det åndelige område er der såre stor ulighed.

Denne mangel på inderlig forståelse og trangten til hastigt at nå frem har også

relation til kravet om at lære dansk. Det de kalder „Landets åbning“ forøger også iveren.

For mit vedkommende har jeg i sin tid tilsluttet mig til dem, der mener, at der bør undervises i dansk. Men jeg havde ikke tænkt mig, at faget skulle stilles over alle andre eller tage pladsen op for andet, endsige give anledning til ringeagt for grønlandsk. – Men nu ser man – af den iver, hvormed dansk drives – at det ligesom bruges til og let kan forstås som middel til udryddelse af vort grønlandske sprog.“